

[Westh]

af det offentlige. Dette er ikke sandt, bl.a. på grund af den begrænsede befolkningstilvækst. Den eneste måde, hvorpå man måske kunne skaffe en stor vækst til landsbyerne, var ved at sige, at der ikke længere måtte bygges boliger i byer med 5.000 indbyggere eller derover, men det ville dog næppe være en acceptabel udvej for nogen af folketingets partier.

Vi tror ikke, det gavner nogen, at enkelte partier søger at tage patent på de små landsbyers skæbne. Jeg tror i øvrigt ikke, at det vil være umuligt, måske ikke engang særlig svært, at finde borgerlige byrådsflertal, der i handling har modvirket de interesser, som venstre i dag forfægter. Jeg tror, det ville være bedre for alle parter, i hvert fald landsbyerne, at vi søgte at samarbejde om løsning af landsbyernes problemer på et realistisk grundlag, som vi regner med at bl.a. landsbykommissionen kan give os.

Niels Andersen (KF):

Med baggrund i miljøministerens redegørelse om landsplanlægning behandles i 1979-udgaven en række emner i relation til lov om lands- og regionplanlægning. Loven er jo en fortsættelse af kommunalreformens intentioner om at lægge større beføjelser ud til de respektive amter og kommuner.

Det konservative folkeparti understregede ved lovens gennemførelse i 1973, at det lokale selvstyre skulle have så frie hænder som muligt til selv at klare tingene i egne områder. Det anser vi stadig for at være målet for udviklingen. Derfor hilste jeg også med glæde, at man her i tinget så sent som i fredags behandlede et lovforslag om ændring af lov om by- og landzoner, idet dette lovforslag vil blive en styrkelse af kommunernes selvbestemmelsesret over landsbyernes udvikling.

Selv om forespørgslen i dag først og fremmest drejer sig om, hvilke planer regeringen har for at tilgodese lokale ønsker om at sikre landsbyer og mindre bysamfund, vil jeg gerne komme med et par generelle betragtninger.

Af miljøministerens redegørelse fremgår, at de i loven planlagte 5 faser i det store og hele nøje følger de intervaller, der er opstillet. Der er ingen, der kan laste amtskommunerne for ikke at have udsendt rapporter, redegørelser, vejledninger, skitser, analyser

og udkast, og hvad man ellers kan finde på, i et antal af små 300 eksemplarer. Pudsigt nok pegedes der i bilagene til betænkningen i sin tid på, at administrationsdepartementet var af den formening, at man skønsomt i hvert amt måtte ansætte en akademisk uddannet arbejdskraft, og at man erfaringsmæssigt måtte regne med et lignende antal ikke-akademisk uddannede. Jeg tør slet ikke tænke på, i hvor høj grad denne beregning er overskredet. Publikationernes antal løber formodentlig op i millionoplag.

Det, der først og fremmest får mig til at beskæftige mig med disse tal, er, at det af Århus amtskommunes indberetning fremgår, at man i offentlighedsfasen skønner, at én procent af den voksne befolkning i amtskommunen har deltaget i orienteringsmøderne. Kan dette tal tages som et gennemsnit for det øvrige land, så må jeg i al fald herudaf drage, at man fra politisk og centralt hold ikke har formået at mobilisere den helt store interesse i befolkningen omkring det nærdemokrati og den medleven, som hele dette reformarbejde indebærer.

Måske bærer vi selv en stor del af skylden for denne passivitet ved på mange måder at trække forordninger og bestemmelser ned over hovedet på befolkningen, som den i virkeligheden gerne var foruden. Det giver i al fald mig grund til at spørge, om man fra centralt hold ubevidst har berøvet store dele af befolkningen interessen for virkelig at beskæftige sig med den kommende udvikling, så den kun ønsker at leve i nuet i resigneret afmagt over for myndighedernes evindelige indblanding.

Jeg er tilfreds med ministerens bemærkninger om, at den fysiske planlægning også fremover skal tilgodese en ligelig udvikling i landet. Der er endnu store forskelle, især med hensyn til arbejdsløshedsniveau, erhvervsstruktur og serviceniveau. Herudover hedder det, at der i de kommende år vil være behov for i stigende grad at interesse sig for de forskelle, der findes inden for de forskellige områder.

Der tales også om livskvalitet. Der må sikres den enkelte størst mulig variation med hensyn til at vælge, uden at dette går ud over muligheden for at få væsentlige fællesbehov dækket. Men det må også betyde, at den enkelte i sit valg må gøre sig klart, at et ønske om f.eks. at være i nærheden af naturen, ikke